

ผลสัมฤทธิ์ และเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
เพื่อการสื่อสารด้านทักษะการพูดโดยการแสดงละครของนักศึกษา
สาขาวิชาภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 3 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยจำปาศักดิ์
*Learning Achievement and Attitude towards English for
Communication Learning on Speaking Skill by Dramatization of
the Third Year English Major Students at the Faculty of Education
Champasack University*

ThippHAVanh Khanthaphone*

tkhanthaphone@yahoo.com

วิมลรัตน์ จตุรานนท์**

นลินี บำเรอราช***

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการพูด โดยการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูดโดยใช้การแสดงละครกับการจัดการเรียนรู้แบบปกติสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 3 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยจำปาศักดิ์ และเพื่อศึกษาเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูดโดยใช้การแสดงละคร กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 3 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยจำปาศักดิ์ ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2557 โดยทำการเลือกแบบกลุ่ม (Cluster sampling) จับสลากเลือกห้องเรียนเป็นกลุ่มทดลอง 1 ห้องเรียน จำนวน 30 คน กลุ่มควบคุม 1 ห้องเรียน จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูด แบบวัดทักษะการพูด แบบวัดเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ t-test independence

ผลสัมฤทธิ์ด้านการพูด สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 3 กลุ่มที่จัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร ($\bar{X} = 32.83$) สูงกว่ากลุ่มที่จัดการเรียนรู้แบบปกติ ($\bar{X} = 26.33$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

*นิสิตระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

**ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

***รองศาสตราจารย์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

และเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อ การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูดโดยใช้การแสดงละคร อยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 4.32$)

คำสำคัญ : การแสดงละคร ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เจตคติ

Abstract

The purposes of this research were to compare the English speaking achievement of students using dramatization and using conventional teaching, and to study the students' attitude towards teaching English for communication by dramatization. The participants were 60 of the third year English major students at the faculty of education Champasack University. The participants were selected by cluster sampling divided into two groups: an experimental group and a control group of 30 each. The research instruments were the dramatization lesson plans, the conventional lesson plans, the English for communication on speaking tests, oral test, and the attitude test towards teaching English for communication by dramatization. The data were analyzed by t-test independence.

The results of the study were: the third year English major students at the faculty of education Champasack University who used dramatization achieved in speaking ($\bar{X} = 32.83$) higher than that of those taught by conventional teaching methods ($\bar{X} = 26.33$), statistic significant difference at the .01 level. The students' attitude toward teaching English for communication by dramatizations was at a higher level. ($\bar{X} = 4.32$)

Keywords : Dramatization, learning achievement, attitude

บทนำ

ภาษาอังกฤษ เป็นภาษาของโลก ที่มีความสำคัญ และมีความจำเป็นต้องใช้ในชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะในการติดต่อสื่อสารและศึกษาหาความรู้ผู้ที่มีความสามารถทางภาษาย่อมทำให้การดำเนินกิจการต่างๆ ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ทั่วโลกใช้ในการสื่อสาร โดยเฉพาะการพูดเป็นการถ่ายทอดความคิดความเข้าใจและความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้และเข้าใจ จุดมุ่งหมายของผู้พูดตั้งนั้นทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับบุคคลในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ในการประกอบอาชีพธุรกิจต่างๆในการจัดการเรียนรู้

ภาษาต่างประเทศทักษะการพูดจึงนับได้ว่าเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นมากเพราะผู้ที่พูดได้ย่อมสามารถฟังผู้อื่นได้เข้าใจและจะช่วยให้การอ่านและเขียนง่ายขึ้นด้วย อย่างไรก็ตามทักษะการพูดเป็นทักษะทางภาษาที่ซับซ้อน และเกิดจากการฝึกฝนเป็นเวลานานไม่ใช่เกิดจากการเข้าใจและจดจำการสื่อสารเป็นความพยายามของมนุษย์ที่ต้องการจะแลกเปลี่ยนความคิดความรู้สึกระหว่างกัน นอกจากจะแลกเปลี่ยนความรู้สึกระหว่างกันแล้ว ยังทำให้เกิดความเข้าใจอันดีขึ้นในสังคมนั้นๆด้วย การสื่อสารจึงเป็นกระบวนการที่มนุษย์ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดเห็นของตนเองไปยังบุคคลอื่นโดยผ่านทางสัญลักษณ์ต่างๆ สามารถแสดงสีหน้าหรือใช้ท่าทางประกอบเพื่อแสดงอารมณ์และความรู้สึก โดยเฉพาะเมื่อผู้พูดอยู่ต่อหน้า

ผู้ฟัง เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจความหมายดังกล่าวได้เด่นชัดขึ้น (สุมิตรา อังวฒนกุล, 2539; พิณทิพย์ ทวยเจริญ, 2539; เสถียร เป้นเหลือ, 2541; นิพนธ์ ทิพย์ศรีนิมิต, 2542)

การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เป็นที่นิยมอย่างกว้างขวางในปัจจุบันโดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียน ได้ใช้ภาษาโดยเฉพาะทักษะการพูดตามสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากที่สุด ซึ่งผู้เรียนจะต้องฝึกฝนความสามารถในการใช้ศัพท์ การออกเสียง โครงสร้างทางไวยากรณ์ โครงสร้างประโยค พร้อมกันนี้ นักศึกษายังต้องทราบถึงการใช้ภาษาท่าทาง อากัปกิริยาต่างๆ ที่แสดงออกทางการสื่อสารและเข้าใจวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

มหาวิทยาลัยจำปาศักดิ์ได้จัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ และจากการประเมินคุณภาพการศึกษาจากการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูดของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 3 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยจำปาศักดิ์ ประจำปี 2011, 2012 โดยประเมินจากคะแนนผลสัมฤทธิ์ด้านการเรียน พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่มีความสามารถในการพูดอยู่ในระดับไม่น่าพึงพอใจเท่าที่ควร นักศึกษาอยู่ในเกณฑ์ที่ต้องปรับปรุง ร้อยละ 19.81 เกณฑ์พอใช้ได้ ร้อยละ 72.30 และเกณฑ์ดี ร้อยละ 7.89 สรุปได้ว่าความสามารถด้านภาษาอังกฤษนั้น นักศึกษาส่วนใหญ่ผ่านเกณฑ์การประเมิน แต่ควรพัฒนาให้นักศึกษามีความรู้ความสามารถแก่กลุ่มใกล้เคียงกันมากขึ้น (10 ปีการพัฒนามหาวิทยาลัยจำปาศักดิ์, 2012) จากการสัมภาษณ์นักศึกษาและครูผู้สอน จะเห็นได้ว่า ความสามารถสื่อสารของนักศึกษากับครูผู้สอนหรืออาสาสมัครสอนจากต่างประเทศยังไม่ได้อย่างชัดเจนและดีพอ เนื่องจากไม่ค่อยมีโอกาสที่จะมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการใช้ภาษาในการพูดสื่อสาร เนื่องมาจากกระบวนการจัดการเรียนรู้ในชั้นเรียนยังคงเน้นการเรียนไวยากรณ์ และทักษะการอ่านมากกว่าทักษะการพูด ส่วนพฤติกรรมการสอนของ

ครูก็มักมุ่งที่จะเน้นให้นักศึกษาสอบผ่านเกณฑ์ได้ โดยที่ครูสอนภาษาจำนวนมากยังคงคุ้นเคยกับรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบดั้งเดิม เช่นการสอนไวยากรณ์ ครูอธิบายกฎการใช้ภาษาพร้อมทั้งยกตัวอย่างประกอบให้นักศึกษามีหน้าที่ฟังแล้วลอกกฎเกณฑ์นั้นๆ พยายามทำความเข้าใจและจดจำ จากนั้นก็ทำแบบฝึกหัดจึงทำให้นักศึกษาไม่มีการฝึกพูดและฟังภาษาอังกฤษในชั้นเรียน

ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร เป็นกระบวนการจัดการเรียนรู้หนึ่งที่จะสามารถทำให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์เป็นกระบวนการที่ให้ผู้เรียนได้แสดงละครในลักษณะต่างๆ ตามที่ครูต้องการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ตามเนื้อหาและบทละครที่ได้กำหนดไว้ตั้งแต่ต้นจนจบผู้เรียนจะต้องแสดงบทบาทหรือสมมุติว่าตนเองเป็นหรือสร้างทำเป็นตัวเขาเองหรือบุคคลอื่นในตัวละครตัวใดตัวหนึ่งโดยจะต้องแสดงบทบาทการใช้ภาษาแสดงสีหน้าท่าทางการเคลื่อนไหวประกอบตามบทละครที่แต่งไว้เรียบร้อยแล้วและผู้แสดงจะไม่นำเอาบุคลิกภาพและความรู้สึกนึกคิดของตนเองเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องซึ่งจะมีส่วนทำให้เกิดผลเสียหยาต่อการแสดงบทบาทนั้นๆ วิธีการนี้จะทำให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์ในการที่จะเข้าใจในความรู้สึกเหตุผลและพฤติกรรมของผู้อื่นและสามารถจดจำเรื่องราวนั้นได้นานซึ่งการใช้ละครในการจัดการเรียนรู้เหมาะสมกับการพัฒนาทักษะการพูดเพราะเป็นการฝึกให้นักศึกษาได้แสดงตามบทบาทที่ตนเองได้รับซึ่งเป็นการเล่นที่เห็นภาพชัดเจนจะต้องเคลื่อนไหวสนุกสนานตลอดเวลาละครกลายเป็นตัวกลางในการส่งผ่านบทเรียนไปยังผู้เรียนได้อย่างดีการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละครจึงเป็นวิธีการที่เหมาะสมกับการพัฒนาทักษะการพูดทำให้นักศึกษาได้จดจำภาษาที่ใช้ในการแสดงละคร และสามารถนำไปปรับใช้ในสถานการณ์อื่นๆ ได้ด้วย (สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ, 2545) การละครได้เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษา และได้รับความสนุกไปพร้อมๆ กัน กิจกรรมการละครช่วยจูงใจให้ผู้เรียนได้ใช้

ทักษะทั้งสี่ ฟัง พูด อ่าน เขียน โดยเฉพาะการพูดเพื่อสื่อสาร แม้แต่ผู้ที่มีขีดจำกัดในการใช้ภาษาก็สามารถสื่อสารได้ผ่านอวจนภาษา ได้แก่การเคลื่อนไหวร่างกาย การวาดมือประกอบ การแสดงสีหน้า เป็นต้น นอกจากนี้ยังช่วยลดความเครียดในการเรียนภาษาอีกด้วย ทำให้ผู้เรียนพูดได้เร็วขึ้นเนื่องจากผู้เรียนสามารถเดาความหมาย ผักการใช้รูปประโยคจากสถานการณ์ในชีวิตจริงผ่านการช่อมบทละคร (Griva, 2007, Hines, 2005, Zalta, 2006 อ้างถึงใน วชิระ จันทราช, 2551) ซึ่งมีการวิจัยเกี่ยวกับการใช้การแสดงละครในการสอนภาษาอังกฤษ และได้ผลสอดคล้องกัน อาทิ Amit and Monika (2013) ได้ศึกษาผลของการแสดงละครที่มีต่อทักษะการพูด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นประถมศึกษา ผลการวิเคราะห์แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนการสอนโดยใช้การแสดงละครทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ และคะแนนที่ได้รับจากทักษะการพูดสูงกว่าการจัดการเรียนรู้ตามแบบปกติ อลิษา ประกอบเสียง (2550) ได้ศึกษาการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละครได้สรุปการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้การแสดงละครส่งผลให้นักศึกษามีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษดีขึ้น

จากประโยชน์ของกิจกรรมการละครดังกล่าว ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูดโดยใช้การแสดงละคร ช่วยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีการติดต่อสัมพันธ์กันทั้งด้านการสื่อสาร เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองจากประสบการณ์จากการทำกิจกรรมสามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ในนอกห้องเรียนอย่าง que ผู้เข้าใจความหมายของภาษา ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาค้นคว้าผลสัมฤทธิ์ และเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูดโดยใช้การแสดงละครของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 3 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยจำปาศักดิ์

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดของนักศึกษา ระหว่าง กลุ่มที่จัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละครกับกลุ่มที่จัดการเรียนรู้แบบปกติ
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการพูดของนักศึกษา ระหว่าง กลุ่มที่จัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละครกับ กลุ่มที่จัดการเรียนรู้แบบปกติ
3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดของนักศึกษาที่จัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละครก่อนเรียนและหลังเรียน
4. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการพูดของนักศึกษาที่จัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละครก่อนเรียนและหลังเรียน
5. เพื่อศึกษาเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร

สมมติฐานการวิจัย

1. นักศึกษาที่จัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร มีผลสัมฤทธิ์ด้านการพูด สูงกว่านักศึกษาที่จัดการเรียนรู้แบบปกติ
2. นักศึกษาที่จัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร มีผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการพูด สูงกว่านักศึกษาที่จัดการเรียนรู้แบบปกติ
3. นักศึกษาที่จัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร มีผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดหลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียน
4. นักศึกษาที่จัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร มีผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการพูดหลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูดโดยใช้การแสดงละคร หมายถึง การดำเนินการจัดการเรียนการสอนตามวัตถุประสงค์ที่ผู้วิจัยได้สร้างแผนการจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์มาจาก

การสอนการละครโดยมีขั้นตอนการสอน 5 ขั้นตอนใหญ่ ดังนี้ 1) ขั้นเตรียมการ 2) ขั้นศึกษาทละคร และเลือกผู้แสดง 3) ขั้นศึกษาบท ซ้อมการแสดงเตรียมวัสดุอุปกรณ์ และผู้ชมการแสดง 4) ขั้นแสดง และ 5) ขั้นอภิปรายและสรุป

2. การจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูดแบบปกติ หมายถึง การดำเนินการจัดการเรียนการสอนตาม 5 ขั้นตอนของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ใช้โดยทั่วไปประกอบด้วย กิจกรรมการจัดการเรียนการสอนที่ปรากฏในขั้นการสอนต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ 1) ขั้นนำ (Lead in) 2) การนำเสนอ (Presentation) 3) ขั้นฝึก (Practice) 4) ขั้นการนำไปใช้ (Production) และ 5) ขั้นสรุป (Wrap up)

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ความสามารถของนักศึกษาในการพูดภาษาอังกฤษหลังจากการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูดโดยใช้การแสดงละคร และการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูดแบบปกติ วัดได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูด จำนวน 1 ฉบับ เป็นแบบทดสอบปรนัย และแบบวัดทักษะการพูด (Oral test) จำนวน 1 ฉบับ

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 3 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยจฬาลงกรณ์ ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 4 ห้องเรียน จำนวน 120 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 3 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยจฬาลงกรณ์ ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 2 ห้องเรียน จำนวน 60 คนโดยทำการเลือกแบบกลุ่ม (Cluster sampling) จับสลากเลือกห้องเรียนเป็นกลุ่ม

ทดลอง 1 ห้องเรียน จำนวน 30 คน กลุ่มควบคุม 1 ห้องเรียน จำนวน 30 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูด 2 แบบคือ แบบปกติ และแบบใช้การแสดงละคร แบบละ 10 แผนโดยผ่านการตรวจพิจารณาความเหมาะสมจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตามแบบสอบถามมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ (Rating scale) ของ Likert ได้ค่าการประเมินความเหมาะสมในระดับมาก

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดจำนวน 1 ฉบับเป็นแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 45 ข้อ ได้ผ่านการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน พบว่าแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ตั้งแต่ 0.67-1.00 มีค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง 0.40-0.80 มีอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป และมีค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดทั้งฉบับ เท่ากับ 0.92

3. แบบวัดทักษะการพูด จำนวน 1 ฉบับเป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูด ที่สร้างจากสถานการณ์สมมติขึ้น จำนวน 10 ข้อคำถาม ให้นักศึกษาจับสลากเลือก 1 ข้อคำถาม แล้วใช้เวลา 5 นาทีในการพูดตอบตามข้อคำถาม ได้ผ่านการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน พบว่าแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการพูดมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ตั้งแต่ 0.67-1.00 ค่าความสัมพันธ์การให้คะแนนของคณะกรรมการทั้ง 3 ท่าน พบว่ามีความสัมพันธ์กันสูงมาก

4. แบบวัดเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร 1 ฉบับเป็นแบบวัดเจตคติต่อการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร ตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert) โดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับโดยครอบคลุม 3 ด้าน คือ ด้านกิจกรรม ด้านเนื้อหา และด้านการนำไปใช้รวมทั้งหมดมีจำนวน 18 ข้อได้ผ่านการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน พบว่าแบบทดสอบ

วัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ตั้งแต่ 0.67-1.00 มีอำนาจจำแนกระหว่าง 0.66-0.96 และมีค่าความเชื่อมั่น 0.85

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูดโดยใช้การแสดงละคร เป็นการดำเนินการจัดการเรียนการสอนตามวัตถุประสงค์ที่ผู้วิจัยได้สร้างแผนการจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์มาจากการสอนการละครโดยมี 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นเตรียมการ

1.1 ผู้สอน และผู้เรียนร่วมกันอภิปรายถึงวัตถุประสงค์ของการที่จะใช้บทละคร เพื่อการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด

1.2 ผู้สอนเตรียมบทละครไว้ให้ผู้เรียนแสดงตั้งแต่ต้นจนจบโดยอาจให้โอกาสผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเลือกเรื่องราวที่จะแสดงบทพูดของแต่ละคนต่างๆ

1.3 ผู้สอน และผู้เรียนร่วมกันศึกษาเนื้อหาเรื่องราวจากแหล่งข้อมูลต่างๆ เพื่อให้ได้เนื้อหาเรื่องราวที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุดหรืออาจต้องแสวงหาผู้ที่มีความรู้และประสบการณ์หรือความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับเรื่องนั้นๆ มาให้คำปรึกษา

2. ขั้นศึกษาบทละคร และเลือกผู้แสดง

2.1 ผู้สอน และผู้เรียนร่วมกันศึกษาและทำความเข้าใจบทละคร

2.2 ผู้สอน และผู้เรียนช่วยกันพิจารณาคัดเลือกผู้แสดงโดยคำนึงถึงความเหมาะสมความสามารถของผู้เรียนกับบทบาทที่จะมอบให้แสดงควรที่จะเลือกผู้ที่มีบุคลิกลักษณะตรงกับเรื่องและมีความสามารถที่จะตีบทแตกรวมทั้งผู้แสดงต้องสมัครใจหรือเต็มใจที่จะแสดงด้วย

3. ขั้นศึกษาบท ซ้อมการแสดงเตรียมวัสดุอุปกรณ์ และผู้ชมการแสดง

3.1 ผู้แสดงแต่ละคนจะต้องศึกษาเรื่องราวและบทบาทของตนให้ลึกซึ้งจดจำ และฝึกซ้อมบทของตนให้คล่อง

3.2 จัดให้มีการฝึกซ้อมร่วมกันเพราะหลังจากฝึกซ้อมแล้วบางกรณีอาจมีความจำเป็นต้องเปลี่ยนผู้แสดงหากพบว่าผู้ที่เลือกไว้ไม่มีความสามารถแสดงได้ดีพอที่จะสื่อความหมายได้ตรงกับเรื่องราวหรือเนื้อหาที่เป็นจุดประสงค์สำคัญของการเรียนรู้

3.3 ผู้สอนควรจัดแบ่งงานหรือมอบความรับผิดชอบให้แก่ผู้เรียนที่ไม่ได้แสดง เพราะโดยปกติการเรียนรู้โดยการใช้แสดงละครนั้นผู้เรียนจะไม่ได้แสดงทั้งหมดผู้ที่ไม่ได้แสดงก็จะเป็นผู้ชมการแสดง

4. ขั้นแสดง

4.1 ผู้แสดงจะต้องตั้งใจทำการแสดงตามบทบาทและขั้นตอนที่กำหนดให้ดีที่สุด

4.2 ผู้สอน และผู้ชมการแสดงควรชมการแสดงด้วยความตั้งใจให้กำลังใจผู้แสดงเช่นปรบมือ

4.3 ผู้ชมจะต้องตั้งใจสังเกตการณ์แสดงในประเด็นที่สำคัญ ที่ผู้สอนแนะนำ

5. ขั้นอภิปรายและสรุป

5.1 ผู้สอน และผู้เรียนอภิปรายร่วมกันโดยมุ่งถึงการอภิปรายเรื่องราวที่แสดงออกมาความสามารถของผู้แสดง และประเด็นที่เป็นเนื้อหาสาระสำคัญของการเรียนรู้

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนทดสอบก่อนเรียน ด้วยแบบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูด และแบบวัดทักษะการพูดของนักศึกษาในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

2. หาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนทดสอบหลังเรียน ด้วยแบบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการพูด และแบบวัดทักษะการพูดของนักศึกษาในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

3. ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนทดสอบหลังเรียนของนักศึกษากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้การทดสอบแบบ t-test Independent

4. ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียนของนักศึกษากลุ่มทดลองโดยใช้การทดสอบแบบ t-test dependent

5. หาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนทดสอบเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติที่ใช้ในการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนทดสอบหลังเรียนของนักศึกษากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม T-test (independent samples) (ล้วน สายยศ & อังคณา สายยศ, 2543)

2. สถิติที่ใช้ในการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียนของนักศึกษา t-test for Dependent samples (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2538)

สรุปผลการวิจัย

ตอนที่ 1 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสำหรับนักศึกษาระหว่าง กลุ่มที่จัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร และกลุ่มที่จัดการเรียนรู้แบบปกติ หลังการทดลอง

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดของนักศึกษาที่จัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร และกลุ่มที่จัดการเรียนรู้แบบปกติ หลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}	SD	t	p
กลุ่มทดลอง	30	32.83	7.461	3.579	.001
กลุ่มควบคุม	30	26.33	6.578		

$$df = 29, \alpha = 0.1, t_{29} = 3.579$$

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่าหลังการทดลอง นักศึกษากลุ่มที่จัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร มีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ด้านการพูด ($\bar{X} = 32.83$) สูงกว่านักศึกษาที่จัดการเรียนรู้โดยแบบปกติ ($\bar{X} = 26.33$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการพูด ของนักศึกษาที่จัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร และกลุ่มที่จัดการเรียนรู้แบบปกติ หลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}	SD	t	p
กลุ่มทดลอง	30	18.67	.479	31.517	.000
กลุ่มควบคุม	30	14.07	.640		

$$df = 29, \alpha = 0.1, t_{29} = 31.517$$

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่าหลังการทดลอง นักศึกษากลุ่มที่จัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร มีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการพูด ($\bar{X} = 18.67$) สูงกว่านักศึกษาที่จัดการเรียนรู้แบบปกติ ($\bar{X} = 14.07$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสำหรับนักศึกษาที่จัดการเรียนการสอนโดยใช้การแสดงละครก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดสำหรับนักศึกษาที่จัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

กลุ่มทดลอง	N	\bar{X}	SD	t	p
หลังการทดลอง	30	32.83	7.461	18.866	.000
ก่อนการทดลอง	30	25.33	6.645		

$$df = 29, \alpha = 0.1, t_{29} = 18.866$$

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาที่จัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร มีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดหลังการทดลอง ($\bar{X} = 32.83$) สูงกว่าก่อนการทดลอง ($\bar{X} = 25.33$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 4 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการพูดสำหรับนักศึกษาที่จัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร ก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มทดลอง	N	\bar{X}	SD	t	p
หลังการทดลอง	30	18.67	.479	36.810	.000
ก่อนการทดลอง	30	13.57	.504		

$$df = 29, \alpha = 0.1, t_{29} = -36.810$$

จากตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาที่จัดการเรียนการสอนโดยใช้การแสดงละคร มีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการพูดหลังการทดลอง ($\bar{X} = 18.67$) สูงกว่าก่อนการทดลอง ($\bar{X} = 13.57$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตอนที่ 3 เพื่อศึกษาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแบบวัดเจตคติ ต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร

ตารางที่ 5 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับของเจตคติแต่ละด้านสำหรับนักศึกษากลุ่มทดลองที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร

ข้อความ	\bar{X}	SD	ระดับ
1. ด้านกิจกรรม	4.30	0.424	มาก
2. ด้านเนื้อหา	4.25	0.52	มาก
3. ด้านประโยชน์และการนำไปใช้	4.43	0.50	มาก
เจตคติ	4.32	0.48	มาก

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่าคะแนนเจตคติทั้งหมด มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ ($\bar{X} = 4.32$) คะแนน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ($SD = 0.48$) คะแนน แสดงว่านักศึกษาในกลุ่มทดลองมีเจตคติในระดับดีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร

อภิปรายผลการวิจัย

1. นักศึกษาที่จัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร มีผลสัมฤทธิ์ด้านการพูด สูงกว่านักศึกษาที่จัดการเรียนรู้แบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า

ประการแรก ในการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ วิชาภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารด้านการพูดโดยใช้การแสดงละคร ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างอย่างมีหลักเกณฑ์ และมีขั้นตอน โดยศึกษาทฤษฎี เทคนิค วิธีการ แนวคิดของการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เพื่อนำเอาข้อมูลไปเป็นแนวทางในการกำหนดลักษณะกิจกรรมให้มีความเหมาะสมกับวัย และระดับชั้นเรียนของผู้เรียน ผู้วิจัยได้กำหนดขอบข่ายของกิจกรรมตามขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร 5 ขั้นตอนใหญ่ ประกอบด้วย 1) ชั้นเตรียมการ 2) ชั้นศึกษาบทละครและเลือกผู้แสดง 3) ชั้นศึกษาบทซ้อมการแสดง เตรียมวัสดุอุปกรณ์และผู้ชมการแสดง 4) ชั้นแสดง และ 5) ชั้นอภิปรายและสรุป แล้วจึงดำเนินการสร้างตามหลักการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารด้านการพูดตามลำดับขั้นตอนที่กำหนดไว้โดยแต่ละกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ เน้นให้นักศึกษาสนุกสนาน สื่อและการวัดผลประเมินผลมีความเหมาะสมกับเนื้อหา และเน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง นักศึกษามีส่วนร่วมในกิจกรรมมากที่สุด โดยผู้วิจัยได้คำนึงถึงจุดมุ่งหมายของหลักสูตรและการจัดการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ให้ผู้เรียนกล้าแสดงออก มีความคิดสร้างสรรค์ เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้มีส่วนร่วมในการเรียน และเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นดังกล่าว ได้ผ่านการตรวจสอบปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องตามข้อเสนอแนะจากอาจารย์ที่ปรึกษา และได้รับการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญ พร้อมได้ดำเนินการทดลองใช้อย่างเป็นทางการเป็นขั้นตอน เป็นระบบและมีวิธีการ มีการวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้าน

การพูด กับจุดประสงค์การจัดการเรียนรู้เป็นที่เรียบร้อยแล้ว ก่อนนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

ประการที่สอง ในการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละครนั้นนักศึกษาได้เรียนรู้ถึงกระบวนการ และขั้นตอนของการแสดงละคร โดยที่ผู้วิจัยได้นำภาพและวิดีโอเกี่ยวกับการจัดการการแสดงละครให้นักศึกษาได้ดู พร้อมทั้งคำถามเพื่อให้นักศึกษาได้แสดงความคิดเห็นที่หลากหลายถึงองค์ประกอบ ที่นักศึกษสามารถเห็นได้จากภาพ และวิดีโอ หลังจากนั้น ผู้วิจัยจึงสรุปถึงองค์ประกอบสำคัญที่จะทำให้การแสดงนั้นมีประสิทธิภาพ พร้อมบอกวัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้การแสดงละครที่นักศึกษาจะได้ร่วมกันปฏิบัติในการเตรียมการแสดงเป็นกลุ่ม โดยผู้วิจัยให้นักศึกษาได้ศึกษาเป็นกลุ่มพร้อมปรึกษากันในการเลือกหัวข้อที่จะศึกษาตามความสนใจ และความถนัดของแต่ละกลุ่ม จากเรื่องที่ผู้วิจัยเตรียมไว้ให้ หรือเป็นเรื่องที่นักศึกษาสนใจจากแหล่งข้อมูลอื่น ๆ ทั้งนี้ต้องผ่านการเห็นด้วย และการให้คำแนะนำทางด้านเนื้อหาจากผู้สอน เพื่อให้ตรงกับวัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนรู้ก่อนที่จะศึกษาทำความเข้าใจเนื้อหา และการเขียนบทละครต่อไป ซึ่งทำให้กิจกรรมการละครมีจุดเด่นตรงที่เนื้อหาทั้งหมดเป็นเรื่องราวที่น่าสนใจ ซึ่งเป็นเนื้อหาที่ใกล้ตัว นักศึกษามากที่สุด มีตัวอย่างข้อมูลทางภาษาที่ใช้ในบริบทที่กำหนดให้นักศึกษาได้มีโอกาสฝึกฝนแล้วเกิดความรู้ความเข้าใจ ในการใช้ภาษาเพื่อพูดสื่อสารและสามารถประยุกต์ใช้ข้อมูลต่าง ๆ นั้นในสถานการณ์ภาษาที่คล้ายกันได้อย่างมั่นใจและมีประสิทธิภาพ จึงทำให้นักศึกษาสนใจระตือหรือร้อนที่จะเรียนรู้ เป็นสาเหตุให้นักศึกษาสามารถพูดสื่อสารในสถานการณ์จริงได้ดีขึ้นสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ของ (บรุนเนอร์ อ้างถึงใน ทิศนา แคมมณี, 2555) ที่เชื่อว่า มนุษย์เลือกที่จะรับรู้สิ่งที่ตนเองสนใจ และการเรียนรู้เกิดจากกระบวนการค้นพบด้วยตัวเอง (Discovery learning)

2. นักศึกษาที่จัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร มีผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการพูด สูงกว่านักศึกษาที่จัดการเรียนรู้แบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร นั้นนักศึกษาแต่ละกลุ่มได้ร่วมกันตรวจความถูกต้องเหมาะสมของบทละคร (Scripts) ก่อนจะร่วมกันศึกษาโดยประธานกลุ่มเป็นผู้อภิปรายเพื่อให้สมาชิกแต่ละคนมีความเข้าใจด้านเนื้อหาและแนวทางในการแสดงให้ตรงกันอย่างชัดเจนก่อนผู้เรียนจะช่วยกันพิจารณาคัดเลือกผู้แสดงตามบทบาทตัวละครโดยคำนึงถึงความเหมาะสมความสามารถของผู้เรียนกับบทบาทที่จะมอบให้แสดงและเลือกผู้ที่มีบุคลิกลักษณะที่เหมาะสมกับบทบาทนั้น ๆ ตามความสมัครใจหรือเต็มใจที่จะแสดงด้วย หลังจากนั้นนักศึกษาได้ทำความเข้าใจอย่างละเอียดในบทพูดของตนเองที่ได้รับการมอบหมายจากกลุ่ม ซึ่งทำให้นักศึกษาได้มีการพัฒนาความร่วมมือและความสามัคคีในกลุ่ม คอยช่วยเหลือและร่วมมือกันฝึกพูดในกิจกรรมเตรียมความพร้อมก่อนการแสดงตามบทละคร ทำให้ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านความมั่นใจในการใช้ภาษา มีความกล้าที่จะแสดงออก กล้าแสดงความคิดเห็น ทำให้ผู้เรียนได้ฝึกภาษาในขณะที่ทำกิจกรรมจนเกิดความเคยชิน นอกจากนี้การที่นักศึกษาทำกิจกรรมเตรียมความพร้อมมีส่วนช่วยให้เกิดความไว้วางใจซึ่งกันและกัน เป็นกิจกรรมที่เสริมสร้างความมั่นใจและความสามัคคี สร้างบรรยากาศแห่งมิตรภาพในห้องเรียน มีบรรยากาศที่ผ่อนคลาย ผู้เรียนมีความกล้าและความมั่นใจขณะทำกิจกรรมฝึกถาม-ตอบเป็นกลุ่ม ทำให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกฝนแล้วเกิดความรู้ความเข้าใจในการใช้ภาษาเพื่อพูดสื่อสาร และสามารถประยุกต์ใช้ข้อมูลต่าง ๆ นั้นในสถานการณ์ภาษาที่คล้ายกันได้อย่างมั่นใจและมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับ (Richards: 2001, อ้างถึงใน อรุณี วิริยะจิตรา, 2554) การจัดกิจกรรมในการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้นสามารถ

ทำได้ในหลายลักษณะ ทั้งนี้ด้วยจุดมุ่งหมายเพื่อให้การจัดการเรียนรู้ น่าสนใจ ก่อให้เกิดปฏิสัมพันธ์หลายรูปแบบในชั้นเรียนเช่น ปฏิสัมพันธ์ระหว่าง ผู้เรียน-บทเรียน ผู้เรียน-ผู้เรียน ผู้เรียน-ผู้สอน เป็นต้น และช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกภาษาในรูปแบบต่าง ๆ นอกจากนั้นยังสอดคล้องกับ Larsen-Freeman (1986) ให้คำจำกัดความการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารว่า เป็นการสอนเพื่อให้สามารถสื่อสารด้วยการใช้ภาษาสื่อสาร โดยผู้สอนจะลดบทบาทในชั้นเรียนลง และผู้เรียนจะได้รับการกระตุ้นให้รับผิดชอบการเรียนรู้ของตนมากขึ้น

3. นักศึกษาที่จัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร มีผลสัมฤทธิ์ด้านการพูด หลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัยเนื่องจากในการดำเนินการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละครนั้น นักศึกษาแต่ละคนได้ศึกษาเรื่องราวตามบทบาทให้ลึกซึ้ง จดจำและฝึกซ้อมบทของตนให้คล่องก่อนที่นักศึกษาจะได้ฝึกซ้อมตามขั้นตอนในแต่ละฉากของบทละครให้มีความคล่องแคล่ว โดยแต่ละกลุ่มจะผลัดกันออกมาฝึกซ้อมการแสดงที่หน้าชั้นเรียน ครูและนักศึกษาส่วนที่เหลือช่วยกันประเมินเพื่อปรับปรุงแก้ไขส่วนที่เห็นว่ายังไม่เหมาะสมเท่าที่ควร พร้อมให้คำแนะนำการฝึกซ้อมในส่วนที่บกพร่องเพื่อให้นักศึกษาแต่ละกลุ่มนำเอาไปปรับปรุงแก้ไข และฝึกซ้อมเพิ่มเติมนอกเวลาเรียนก่อนการแสดง ทำให้นักศึกษามีความกล้าที่จะแสดงออก อีกทั้งยังได้ฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งเป็นการเน้นให้นักศึกษานำภาษาไปใช้ได้จริงในสถานการณ์ต่าง ๆ ฝึกให้นักศึกษากล้าพูดโต้ตอบเป็นภาษาอังกฤษจนเกิดทักษะและความคล่องในการใช้ภาษา สอดคล้องกับ Morrow (1981) เสนอการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารควรให้ผู้เรียนเป็นผู้ใช้ภาษา เนื่องจากผู้เรียนเป็นผู้ที่ต้องการเรียนรู้นั้นในการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ผู้สอนควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเป็นผู้ใช้ภาษาให้มากที่สุดการให้ผู้เรียนสนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลกัน ให้เลือกใช้ภาษาตาม

ที่ต้องการ และให้ประเมินการสื่อความหมายของตนเอง เป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ภาษา เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมรับผิดชอบในการเรียนรู้ด้วยตนเอง นอกจากนี้ Krashen & Terrell (1983) เสนอการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารควรให้ผู้เรียนได้รับข้อมูลทางภาษาที่สามารถเข้าใจได้ให้มากที่สุด และควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริงให้มากที่สุด การเรียนควรมีการแก้คำผิดให้น้อยที่สุด เพื่อที่การสื่อสารจะได้เป็นไปอย่างต่อเนื่องและในชั้นเรียนควรให้ผู้เรียนทำเฉพาะกิจกรรมที่ก่อให้เกิดการสื่อสาร ส่วนการฝึกรูปแบบภาษานั้น ควรให้ผู้เรียนไปฝึกเองนอกชั้นเรียนจากแบบฝึกหัดที่เตรียมไว้ให้

4. นักศึกษาที่จัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร มีผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการพูดหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัยเนื่องจากการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้การแสดงละคร นักศึกษาได้แสดงอารมณ์ทางสีหน้าประกอบท่าทาง และน้ำเสียงตามจินตนาการเพื่อให้สมบทบาทและเป็นไปตามบทที่เขียนไว้ให้ดีที่สุด ส่วนนักศึกษาที่ไม่ได้แสดงทำหน้าที่เป็นผู้ชมที่ดีติดตามให้กำลังใจ และเรียนรู้ทักษะทางภาษาจากการแสดงของเพื่อน ทำให้นักศึกษามีการพัฒนาการด้านการใช้ภาษาได้ถูกต้องตามสถานการณ์ เพราะผู้เรียนได้ฝึกพูดเพื่อสื่อความหมายตามสถานการณ์จริงจนเกิดความเคยชินทั้งทางด้านภาษา และท่าทาง ผู้เรียนที่ทำหน้าที่เป็นผู้ชมการแสดงสามารถเข้าใจความหมายได้ง่ายจากสถานการณ์และบทบาทผู้เรียนสามารถสื่อความหมายใช้ภาษาได้คล่องขึ้น พูดสื่อสารได้อย่างเป็นธรรมชาติโดยใช้สีหน้าท่าทางประกอบ ทำให้นักศึกษา กล้าแสดงออก ลดความหวาดกลัว และกล้าพูดมากขึ้น อีกทั้งยังเป็นกิจกรรมที่แปลกใหม่ จึงทำให้นักศึกษาสนใจ และกระตือรือร้นในการเรียน ซึ่งช่วยส่งผลให้มีความสามารถด้านการพูดดีขึ้น สอดคล้องกับ เดวีส์ (Davies, 1990) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการใช้

กิจกรรมละครในการจัดการเรียนรู้ภาษาไว้ว่า การละครช่วยเชื่อมโยงระหว่าง สถานการณ์ในชั้นเรียน และสถานการณ์ในชีวิตจริง นักศึกษาสามารถเข้าใจแก้ไข สถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นอย่างถ่องแท้ เพราะนักศึกษาได้ฝึกประโยคต่าง ๆ ไปพร้อมกับภาษาท่าทาง และได้ฝึกทักษะการฟังไปพร้อม ๆ กันด้วย โดยที่กิจกรรมการละครทำให้นักศึกษาเกิดพฤติกรรมการใช้ภาษา สิ่งนี้ทำให้นักศึกษาเกิดความคล่องในการพูดภาษาจากการมีปฏิสัมพันธ์กัน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ (ทิศนา เขมมณี, 2555) ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละครเป็นกระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์โดยการให้ผู้เรียนแสดงละครซึ่งเป็นเรื่องราวที่ต้องการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ตามเนื้อหาและบทละครที่ได้กำหนดไว้ตั้งแต่ต้นจนจบเรื่องทำให้เรื่องราวนั้นมีชีวิตขึ้นมาและสามารถทำให้ทั้งผู้แสดงผู้ชมการแสดงเกิดความเข้าใจจดจำเรื่องนั้นได้นาน สอดคล้องกับงานวิจัยของ อลิษา ประกอบเสียง (2550) ได้สรุปการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้ละครส่งผลให้นักศึกษามีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษดีขึ้นและสอดคล้องกับงานวิจัยของ Amit & Monika (2013) ได้ศึกษาผลของการแสดงละครที่มีต่อทักษะการพูด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ผลการวิเคราะห์แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละครทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ และคะแนนที่ได้รับจากทักษะการพูดสูงกว่า การจัดการเรียนรู้ตามแบบปกติ

5. เจตคติของนักศึกษาที่มีต่อ การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูดโดยใช้การแสดงละคร อยู่ในระดับดีเนื่องจากการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละครก่อให้เกิดบรรยากาศที่สนุกสนาน นักศึกษาได้มีปฏิสัมพันธ์กันตลอดเวลาภายใต้บรรยากาศที่คล้ายกับชีวิตประจำวันที่นักศึกษาได้สัมผัสจริง โดยที่ครูเป็นเพียงผู้สังเกตการณ์ และคอยให้ความช่วยเหลือแก่นักศึกษาเท่านั้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ

รัตนชัย เอี่ยมพิทักษ์พร (2545) ได้ศึกษาโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษ ระหว่างการจัดการเรียนรู้ที่ใช้กิจกรรมการละคร กับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ และศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อกิจกรรมการละคร ผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดของนักศึกษาที่เรียนโดยการจัดการเรียนรู้ที่ใช้กิจกรรมการละครสูงกว่าการจัดการเรียนรู้แบบปกติ อย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักศึกษามีความคิดเห็นต่อกิจกรรมการละคร อยู่ในระดับดี นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับ ประเทือง ใจหาญ (2546) การศึกษามีจุดประสงค์ เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดเพื่อการสื่อสารและเพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มที่ใช้ และกลุ่มที่ไม่ใช้กิจกรรมการละคร ผลการวิจัยสรุปได้ว่าความสามารถด้านการพูด กลุ่มที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการละครสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ใช้กิจกรรมการละครอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษกลุ่มที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการละครสูงกว่า กลุ่มที่ไม่ใช้กิจกรรมการละครอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ในการดำเนินการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละครในชั้นเตรียมการแสดงนั้นเป็นขั้นที่นักศึกษาจะได้ร่วมกันศึกษาเนื้อหาเรื่องราวจากแหล่งข้อมูลต่างๆ เพื่อเขียนบทละคร (Script) ซึ่งอาจจะดำเนินไปไม่ทัน ดังนั้นครูควรกำหนดระยะเวลาให้สัมพันธ์กับจำนวนภาระงาน ผู้สอนอาจจะต้องตัดกิจกรรมที่เห็นว่าไม่จำเป็นให้เหมาะสมกับระยะเวลาและความต้องการของผู้เรียน

ในสถานการณ์ต่าง ๆ ครูควรมีการมอบหมายงานให้นักศึกษาได้เตรียมตัวฝึกซ้อมมาล่วงหน้าในบางกิจกรรมที่จำเป็น เช่น ฝึกอ่านบทพูดและคิดท่าทางที่จะแสดงล่วงหน้า

2. ครูควรจัดสภาพแวดล้อมในการทำกิจกรรมให้เหมาะสมเอื้อต่อการทำกิจกรรม ไม่ว่าจะในห้องเรียน หรือนอกห้องเรียน ควรอยู่บริเวณที่เหมาะสม เพราะอาจเกิดเสียงดังในการจัดกิจกรรมการแสดงละคร และอาจรบกวนห้องเรียนห้องข้างเคียงที่เรียนวิชาอื่นพร้อม ๆ กัน

3. ครูควรเชิญบุคคลภายนอกมาร่วมประเมินกิจกรรมการละครด้วย เช่น อาจารย์สอนภาษาอังกฤษในสาขาอื่น ๆ หรือชาวต่างประเทศ เพื่อเปลี่ยนบรรยากาศการวัดผลประเมินผล อีกทั้งยังฝึกความกล้าแสดงออกให้ผู้เรียน นอกจากนี้ยังทำให้ผลการประเมินโครงการมีความเชื่อมั่นและเที่ยงตรงอีกด้วย

4. ในการสร้างบทเรียนการจัดการเรียนรู้ทักษะการพูดโดยใช้การแสดงละครผู้สอนควรเตรียมแหล่งข้อมูลให้ผู้เรียนได้ค้นคว้าเอง เช่น รายชื่อของหนังสือประกอบการเรียน รายชื่อของเรื่องที่จะแสดง สถานการณ์นิทานพื้นบ้าน ข่าวเหตุการณ์ต่าง ๆ อันเป็นที่ดึงดูดความสนใจพร้อมให้ประโยชน์แก่ผู้เรียน และไม่เสียเวลาในการปฏิบัติกิจกรรมการละคร

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. เป็นแนวทางในการทำการวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูด โดยใช้การจัดการเรียนรู้ในรูปแบบอื่น

2. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับเจตคติต่อการเรียนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละครรูปแบบอื่น

เอกสารอ้างอิง

- ดวงเดือน พันธุมนาวิน. (2530). *การวัดและการวิจัยเจตคติที่เหมาะสมตามหลักวิชาการ*. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัย
พฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสารมิตร.
- ติศนา เขมมณี. (2555). *ศาสตร์การสอน*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธูปทอง กว้างสวาสดี. (2549). *คู่มือการสอนภาษาอังกฤษ*. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- นิพนธ์ ทิพย์ศรีนิมิต. (2542). *หลักการพูด*. สงขลา: คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2539). *วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์นการพิมพ์.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2535). *การวิจัยเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
มหาสารคาม.
- ประเทือง ใจหาญ. (2546). *การเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและ
แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้ และไม่ใช้กิจกรรม
การละคร*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, ภาควิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย,
มหาวิทยาลัยศิลปากร. นครปฐม.
- พรรรัตน์ ดำรง. (2547). *การละครสำหรับเยาวชน*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พรสวรรค์ สีป้อ. (2550). *สุดยอดวิธีการสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- พินทวิทย์ หวยเจริญ. (2539). *การพูดภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- เยาวดี วิบูลย์ศรี. (2545). *การวัดและการสร้างแบบสอบผลสัมฤทธิ์*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2543). *การวัดด้านจิตพิสัย*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- รัตนชัย เอี่ยมพิทักษ์พร. (2545). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษระหว่างวิธีสอนที่ใช้กิจกรรม
การละครกับวิธีสอนแบบปกติสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปีที่ 1 สาขาการบัญชี
โรงเรียนเทคโนโลยีนครปฐม*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, ภาควิชาหลักสูตรและการสอน,
บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศิลปากร. นครปฐม.
- วชิระ จันทราช. (2551). *กิจกรรมการละครเพื่อความสำเร็จในการสอนภาษาอังกฤษในห้องเรียน*.
วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร, ปีที่ 6, หน้า 10-21.
- ศรีวิไล พลมณี. (2545). *ภาษาและการสอน*. กรุงเทพฯ: เคล็ดไทย.
- สงวน สุทธิเลิศอรุณ. (2543). *พฤติกรรมมนุษย์กับการพัฒนาตน*. กรุงเทพฯ: อักษรพิพัฒน์.
- สุมิตรา อังควัฒนกุล. (2540). *วิธีสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สวัสดิ์ บรรเทิงสุข. (2553). *เทคนิคการพูด*. กรุงเทพฯ: ไทยควอลิตีบุ๊กส์.
- สุรางค์ ไคว้ตระกูล. (2554). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรีพร อนุศาสนนันท์. (2554). *การวัดและการประเมินในชั้นเรียน*. ชลบุรี: เก้ทกู๊ดครีเอชั่น.
- สุวิทย์ มูลคำ, อรทัย มูลคำ. (2545). *19 วิธีจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความรู้*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ภาพพิมพ์.
- เสถียร แป้นเหลือ. (2541). *พื้นฐานการพูด*. ปัตตานี: ภาควิชาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

- แสงเดือน ทวีสิน. (2545). *จิตวิทยาการศึกษา Educational Psychology*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ไทยเส็ง.
- อรุณี วิริยะจิตรา. (2554). *เหลี่ยมหลังแลหน้า การสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: หน้าต่างสู่โลกกว้าง.
- อลิษา ประกอบเสียง. (2550). *การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยการใช้การแสดงละคร ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาหลักสูตรการสอน, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. มหาสารคาม.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2544). *การทดสอบและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Amit, K., & Mnika. (2013). Effect of dramatization on speaking skills and academic achievement in english among primary students. *MIER Journal of Educational Studies*, 3(2)163-182.
- Brumfit, C.J., & Johnson, K. (1985). *The communicative approach to language teaching*. Oxford: Oxford University Press.
- Chasen, L.R. (2004). Linking emotional intelligence and literacy development through educational drama for group of first and second graders. *Dissertation Abstracts International*, 64(08), 2760- A.
- Davies, M.W. (1990). *Guide to English literature: The new authority on English literature*.
- Desialova, L. (2009). Using different forms of drama in EFL classroom. *Humanizing Language teaching Magazine*, issue 4. Retrieved from <http://www.hltmag.co.uk/aug09/start07.htm>.
- Finocchiaro, M., & Sako, S. (1980). *Foreign Language testing: a practical approach*. New York: Regent.
- Krashen, D., & Terrell, D. (1983). *The natural approach: Language acquisition in the classroom*. Hayward, CA: Alemany Press.
- Larsen-Free, D. (2000). *Techniques and Principles in Language Teaching*. 2nd Ed. Oxford: OUP
- Maley, A., & Duff, A. (1982). *Drama techniques in language learning*. 5th ed. Great Britain: Cambridge University Press.
- Maley, A., & Duff, A. (1982). *Drama techniques: a resource book of communication activities for language teachers*. New York: Cambridge University Press.
- Morrow, K., & Johnson, K. (1981). *Communication in classroom: Applications and methods for a communicative approach*. London: Longman.
- Plotnick, R. (2014). *Introduction to Psychology*. 10th ed. Wadsworth: Cengage Learning.
- Ratchadaporn, J., & Punchalee, W. (2009). *Drama and questioning techniques: powerful tools for the enhancement of students' speaking abilities and positive attitudes towards EFL learning*. Master thesis, English as an International Program. Thailand: Chulalongkorn University.

- Savignon, Sandra J. (1983). *Communicative/competence: Theory and classroom practice: Text & Contents in Second Language Learning*. Read Mass: Addison-Wesley Publishing Company.
- Taylor, P. (2000). *The drama classroom: Action, reflection, transformation*. London: Routledge Falmer.